

SVOBODNA SLOVENIJA

LETO (AÑO) LX (54) • ŠTEV. (Nº) 30

ESLOVENIA LIBRE

BUENOS AIRES • 2 de agosto - 2. avgusta 2001

IVO ŽAJDELA

Beg pred resnico

Ko so pred tedni obsodili Vinka Levstika na 12 let zapor zaradi, kot je trdila obtožnica, umora dveh vojnih ujetnikov, se je o tem pisalo razmeroma malo. Vsekakor veliko premalo glede na to, koliko vprašanj bi moral odpreti ta proces in zdaj še sodba. Odgovor, zakaj naših medijev v zadnjem času takšne zadeve ne zanimajo preveč, je enostaven. Mediji so zrcalna podoba trenutnih razmer v družbi. In če so v tej družbi nekdanji komunisti ter njihovi potomci prevzeli popoln nadzor v politiki, se to odraža tudi v medijih.

Levstikov primer ne postavlja pod velik vprašaj samo našega pravosodja, ampak postavlja še celo vrsto vprašanj. Naj jih nekaj naštejemo. Vinko Levstik je bil domobranec. Pripadnik torej tiste vojaške formacije, ki jo je s svojim revolucionarnim terorjem izsilila komunistična partija. Če bi bil partizan, ali vosovec) ali ozovec, in bi kot pripadnik teh formacij pobil ničkoliko ljudi, civilistov, otrok, celih družin, ranjenec, se ga naše pravosodje zagotovo ne bi lotilo. Še več, od leta 1945 bi bil privilegiran, imel bi domovino, ne bi je moral zapustiti kot vsi tisti, ki jih je preganjala revolucija, imel bi razne možnosti pri karieri, danes bi užival najvišjo pokojnino, morda bi v kakšen kraju stal celo njegov doprni kip, če bi bil „narodni heroj“.

Ker pa je bil domobranec, je bil za naše pravosodje več kot dobrodošel, saj to pravosodje meni, da so bili domobranci kolaboracionisti, izdajalci, sodelavci okupatorja in morilci. Pač to, kar so jim skozi desetletja vtepli v glave tisti, ki so jih postavili na delovna mesta, ki jih zasedajo.

Teh ljudi ne zanimajo zgodovinska dejstva, ne zanimajo jih gore literature, ki je izšla samo v zadnjem desetletju na to temo. Če že dokumentov ljudske revolucije ali Kardeljevih in Kidričevih medvojnih ukazov in navodil nočejo brati. Morda celo menijo, da današnja država kontinuitetno bazira na dejanjih komunistične partije in njene revolucije.

Mimogrede, tisti, ki še vedno razlikujejo partizanstvo oziroma „NOB“; in „OF“ od revolucije, ignorirajo tako dejstva, kot literaturo, ki ta dejstva popisuje. Res smo v zadnjih letih pričrta krčevitim poskusom borcev, da bi se preoblekli v veterane in da bi se čim bolj povezali z veteranskima organizacijama osvobodilne vojne izpred desetih let, toda vse to preoblačenje ne more prevarati neizprosni dejstev. Ko smo bili leta 1991 napadeni ni nihče izkoriščal te situacije in ni nikomur skakal v hrbet, leta 1941 pa je komunistična partija napadla okupirani narod še v hrbet. Razlika med veterani iz leta 1991 in borci iz let 1941-1945 je gromozanska.

Preden navedem še druga vprašanja, ki se odpirajo ob Levstikovi obsodbi, naj opozorim na nekaj, o čemer ni nihče pisal, ko je bila obsodba izrečena. Levstik namreč glede na navedke v obtožnici in na tistih nekaj zaslišanj pred senatom nikakor ne more biti obsojen. Primer poznam do najmanjše podrobnosti, zato sem bil trdno prepričan, da bo sodišče izreklo oprostilo sodbo. Prepričan sem, da bo zato nekdo tu še pošteno osmešen. Pa ne le senat, ki si je drznil izreči obsodilno sodbo na osnovi povsem neprimernih dokazov, ampak tudi državni tožilec, ki je bil v preganjanju

Levstika izredno goreč. Ko sem ga gledal na obravnavah, sem pomislil, da bi v nekih drugih, recimo vojnih, okoliščinah takšna zavzetost brez problemov besede zamenjala za orožje.

Morda še kakšna beseda o obrambi. Poleg tega, da ta ni kvalificirano odgovorila na celo vrsto trditev v obtožnici, oziroma sploh ni odgovorila (na primer tendenciozno in agresivno podtikanje črnorokstva in zlorabe partizanske uniforme, vrsta žalitev obtoženca s strani tožilca) in se je osredotočila samo na nekaj detajlov, bi morala zahtevati najmanj tri ekspertize.

Prvo takoj na začetku sojenja, ko bi morala zahtevati podrobno raziskavo o preteklosti članov senata. Le kako naj odloča v takšnem procesu nekdo, ki je povsem indoktriniran s komunistično podobo naše polpreteklosti? Zahtevati bi morala študijo o medvojnem dogajanju v Sloveniji, predvsem o vprašanih okupaciji, revolucije, protirevolucije in kolaboracije. Tretjo ekspertizo pa bi morala zahtevati glede dokaznega gradiva, ki je bilo pridobljeno pred letom 1990, torej v trdih udbovskih časih, potem ko je sodišče na predlog tožilca dovolilo njegovo uporabo.

Ko je bil Levstik obsojen, so nekateri mediji pisali o tem, kako bi naše sodstvo zdaj moralo preganjati še drugo stran. Pri tem so nehote pristali na stališču izenačevanja krivde, kar pa je lahko zelo sporno početje. Le kako je lahko stran, ki je nastala kot obramba pred revolucijo, enako kriva kot sama komunistična revolucija, ki je zlorabila okupacijske razmere in začela s terorjem proti notranjim političnim nasprotnikom? Poleg tega, po šestdesetih letih, je živih le še nekaj voditeljev revolucije. Pa še med njimi se je pojavilo le ime Mitje Ribičiča. Ribičič ima „perfektno“ revolucionarno kariero, od prve polovice 1943, ko so pod njegovim vodstvom preganjali „belo gardo“; na Moravškem, tragičnih dogodkov na Koroškem, pohorske afeje, ko so pomorili celo vrsto mladih fantov, ki so prišli v partizane, za vse to je bil najgrajen in poslan na elitno revolucionarno šolo Djerdjinskega v Sovjetsko zvezo. Od tam je prišel takoj ob koncu vojne in postal ena vodilnih figur v Ozni in Udbi, organizaciji, ki sta pobili na tisoče nedolžnih ljudi in jih na desetine tisočev mučili v zaporih in na suženjskem delu, ko je mnogo ljudi moralo zbežati čez zastražene gore v svobodo, ko se je ustvaril pošastni udbovski aparat. Toda takšnih Ribičičev je še veliko.

Ob vsej tej grozni mašineriji uničevanja ljudi in dežele lahko izpade naše tožilstvo in sodstvo s svojim preganjanjem Vinka Levstika le kot karikatura in posebljena beda.

In zdaj k zadevi, ki se mi zdi celo najpomembnejša in ki me muči že vrsto let. Gre za ločevanje časa po maju 1945 in pred njim. Morda je na nek način pri vsej tej strahotni indoktrinaciji, ki so ji bili podvrženi Slovenci v zadnjih petdesetih letih, res uspeh, da so se nekateri zavedali pošastnosti povojnih pobojev, množičnih zapiranj in totalnih zaplemb premoženja in zadušljive udbovsko-samoupravljaljske kli-

Slovenski utripi

KAM SE JE VLADI MUDILO?

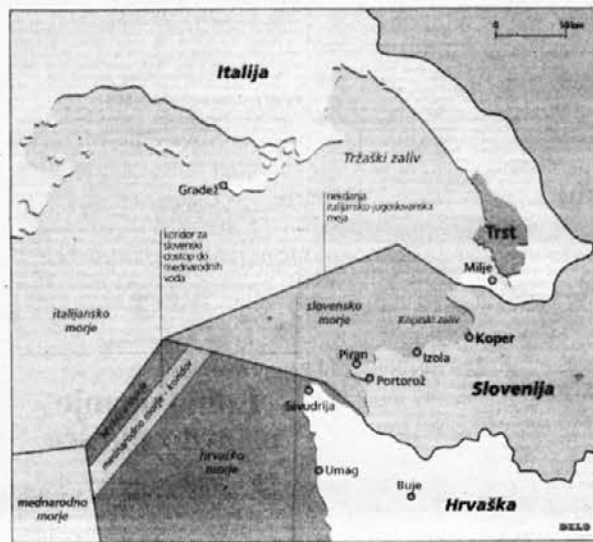
ROJAK V VATIKANSKI DIPLOMACIJI

Odbor Državnega zbora za zunanjo politiko je podprl predlog sporazuma o meji med Slovenijo in Hrvaško. Proti sta glasovala poslanci Nove Slovenije Lojze Peterle in Jožef Bernik. Kot sta pojasnila, na svoja vprašanja nista dobila ustreznih odgovorov, zato sporazuma nista mogla podpreti.

Mejo je bilo seveda potrebno določiti, vendar ne na škodo slovenskih državljanov. Neverjetno je namreč, da so za ceno kompromisa nekateri Slovenci ostali brez svoje države, nekako izvrženi, zamejeni. In kljub obetajočim napovedim je naše ozemlje spet

Slovenci nimamo veliko rojakov v vatikanski diplomatski službi. Vemo, da je bil naš sorojak begunec Žabkar nuncij na Finskem. Tako da nas veseli, da je papež Janez Pavel II. 28. julija imenoval Slovenca Ivana Jurkoviča za naslovnega nadškofa krbavskega in apostolskega nuncija v Belorusiji. Novi nuncij bo posvečenje prejel v soboto, 6. oktobra, v ljubljanski stolnici. Posvetili ga bodo državni tajnik Svetega sedeža, kardinal Angelo Sodano, ljubljanski nadškof Franc Rode ter apostolski nuncij v Sloveniji Edmund Farhat.

Msgr. Jurkovič se je rodil v Barjaloku pri Kočevju 10. junija 1952. Po študiju na Cerkevni diplomatski akademiji v Rimu je dosegel naslov doktorja cerkvenega prava. Zadnjih 6 let je deloval kot svetnik na Državnem tajništvu v Vatikanu, in sicer kot odgovorni oddelka za Organizacijo za varnost in sodelovanje v Evropi. Na imenovanje msgr. Ivana Jurkoviča za apostolskega nuncija v Belorusiji je gotovo vplivalo njegovo dobro poznanje težkega položaja v post-sovjetskih deželah, pa tudi razvoja ekumenskega dialoga. Diplomatsko službo je opravljal že v Južni Koreji, Kolumbiji in Rusiji.

manjše. Zato pa tudi o dobri rešitvi težko govorimo. Nekateri imajo sporazum o meji za najboljši možen, drugi ga vidijo kot minimum sprejemljivega. Pa vendar, težko je ocenjevati mejno črto, ne da bi se o njej posvetovali s prebivalci ob meji, za začetek vsaj z župani. A kaj! ko se nam Slovincem vedno tako mudi. In kot pri pogajanjih z Evropski zvezo se nam je tokrat mudilo tudi pri sporazumu ob meji.

Tudi v občini Razkrižje na Prekmurskem so razmere precej negotove. Župan Razkrižja je v hrvaškem delu sporazuma tako že odkril napako. Meja naj bi tekla skozi vas Šafarsko, kar bi vas razdelilo na dva dela. Na drugi kmetiji levi in desni sosedje živijo v Sloveniji, sami, tudi Slovenci, pa so ostali v zarezu hrvaškega ozemlja. In niso edini. Nekateri imajo gospodarsko poslopje v sosednji državi, za druge pa je predvidena meja kar sredi dvorišča.

Kaj pa naša južna meja? Prvi vtis je sicer dober, Sloveniji je kot pomorski državi omogočen dostop do mednarodnih vod, dobila pa je tudi štiri petine Piranskega zaliva, s čimer je večina zadovoljna. Toliko bolj problematična pa je meja na kopnem, ob reki Dragonji. Nobeden od spornih zasebkov (Mlini-Škrile, Škodelin in Bužini) namreč ni pripadel Sloveniji. 113 hektarov, na katerih živijo prebivalci ob meji, je sicer del katastrske občine Piran, vendar je po sporazumu postal Hrvaški. Če bi res ostalo pri Drnovškovih besedah, ki je izjavil, da bo meja tam, kjer je vedno bila, potem diplomatska komisija sploh ne bi bila potrebna, sporni hektari pa še vedno piranski.

VEZ MED RUSKIM IN SLOVENSKIM NARODOM

Pri Ruski kapelici pod Vršičem je letos spet potekala tradicionalna spominska slovesnost v spomin na umrle ruske vojake, vojne ujetnike v prvi svetovni vojni, ki jih je leta 1916 zasul snežni plaz z Mojstrovke. Med prvo svetovno vojno, v letih 1914 - 1918, je bila Kranjska Gora pomembno križišče vojaških prehodov. Za vsako ceno - tudi za ceno človeških življenj - je morala nemoteno potekati oskrba soške fronte z vojnim materialom. Vršič je moral biti prevozen tudi v vseh zimskih mesecih. Ogromne količine snega so odmetavali ruski vojni ujetniki pod nadzorom avstrijskih vojakov. Marca 1916 je ogromen snežni plaz zasul rusko taborišče. Pod snegom je izgubilo življenje prek 300 ujetnikov in kakih deset stražarjev. Natančnega števila žrtev ni bilo mogoče ugotoviti.

Letošnje, že 85 slovesnosti se je udeležilo več najvišjih predstavnikov slovenske države, med njimi predsednik Kučan in zunanji minister Dimitrij Rupel, pa tudi visoka ruska delegacija, med njimi metropolit smolenski in kaliningrajski Kiril in podpredsednik ruske dume Artur Čilingarov ter minister za protimonopolno politiko in podporo podjetništvu Ilija Južanov. Tako metropolit Kiril kot podpredsednik ruske dume Čilingarov sta v nagovoru številnim navzočim poudarila velik simbolni pomen Ruske kapelice za krepitev rusko-slovenskih odnosov. Prav tako sta se slovenskemu narodu zahvalila za skrb za kapelico ter ohranjanje spomina na tragedijo ruskih vojakov.

STRAN 3:

Alojzijeva proslava

Spomin dr. Miha Benedičiča

Živimo v času, ko izginjajo s prizorišča tega sveta še zadnji nosilci velike epopeje, ki jo je proti komunističnim utopijam in njihovim brigadam bil tisti del slovenskega naroda, ki se ni bil hlapčevsko podredil ukazu in strahovanju mafijskih zarotnikov.

Letnikoma 1926 in 1927, pa morda tudi letniku 1928 ostaja častna dolžnost, da po tistem odhodu teh bojevnikov v onostranstvo, osvetlijo njih osebni lik in oživijo njihovo življensko borbo in delo. Ko smo 26. junija letos v večernih urah stali, molili in tudi po domobransko zapeli ob krsti umrlega domobranskega častnika Miha Benedičiča - krsto je ovijala slovenska zastava, ki jo k slovesu od nekdanjih domobrancev verno prinaša njihov soborec Slavko Urbančič - so bile izrečene, tedaj sicer v naglici in zato v telegrafskem slogu, tudi naslednje misli:

Pokojni g. Miha si je v dolgem, pestrem in težkem življenju priboril trojne nagrade. Osvojil si jih je z umskimi talenti, z močno voljo in z voditeljsko naravo, ki jo je dopolnjevala še bleščeča retorika. Na poklicni ravni si je za svoj cilj izbral pravniško stroko, ki ima sama na sebi veliko etično nalogo, da stopa v obrambo pravičnih razmerij, tako med posamezniki kot v civilizirani človeški družbi. Kot častnik v Slovenski legiji, med Vaškimi stražarji in pozneje v Domobranstvu si je osvojil diplomu hrabrega, odločnega, odgovornega in zvestega poveljnika. V zakonski stan pa sta mu osebna privlačnost in Božja Previdnost, ki mu je v svoji vsevednosti blagohotno pomežiknila, pripeljali do junaštva zvesto življensko družico Zofijo roj. Pograjca.

Z javnim delom - in tu dobesedno lahko rečemo: za „splošen blagor“ - je pokojnik začel že zelo zgodaj, tako da ga je v 30-ih letih najti na številnih shodih in zborovanjih tedanje Slovenske ljudske stranke (pozneje začasno priključene vsedržavni JRZ), na katerih je zgovorno - predstavljamo si, da nemalokrat tudi gromovniško - pridobival ljudi za namene in cilje svoje stranke. Ne brez zadostnega razloga je bil tik pred začetkom zadnjega svetovnega požara izbran za osebnega tajnika dr. Kulovca, po smrti dr. Antona Korošca (decembra 1940) vodstvenega člana te stranke. Iz študijskih razlogov pa g. Miha ni spremljal dr. Kulovca, ko je ta odhajal v Beograd, pač pa je odšel kot zastopnik Gospodarske Zveze v Novo mesto. Iz domače Gorenjske, kjer je bil v Naklem pri Kranju rojen 30. septembra 1911, se mu je življenska os premaknila v dolensko metropolo. V njeni širši okolici mu je bilo usojeno odigrati pomembno in častno vlogo že v razburkani revolucijski predigri, zatem v sledečem krvavem metežu in, ko se je vojna nagnila v svoj epilog, pa v razburljivem in napetem begu v svobodo. Rdeči sovražniki niso mogli nikdar pozabiti Benedičičeve drzne poteze, ko je na svojem območju v svojstvu komandanta s kratkoročnim ultimatom hostarjant, ki so bili ugrabili tri odlične osebe katoliškega tabora in jih zapisali likvidaciji, le-te iztrgal iz smrtnega objema. Kajti samozvani „sodniki“ so se zbal za svoje kolaboracioniste, ki jih je poveljnik Miha zadržal v svoji priistojnosti.

V neizbrisnem spominu so poveljniku Mihi ostali grozljivi trenutki, ko je bil prisoten pri odkopu župana Brulca, Brulčevega sina in drugih strahotno izmaličenih trupel. Ob tisti priložnosti je, svest si svoje dolžnosti, pogumno in javno obsodil partizanske zločine ter pozval ljudi, da se v obrambo svojih življenj postavijo zločincem po robu. Njemu je tudi bila poverjena naloga, da s svojimi stražarji izkoplje in zbere trupla pomorjene sedemčlanske Mausarjeve družine: bil je tudi pri prekopi tudi pomorjenih župnika Komljanca, kaplana Cvara in študenta Lojzeta Grozdeta.

Kot že rečeno, je bil Miha Benedičič spreten poveljnik, najprej v vodstvu Legijs-

kih enot in pozneje domobranskih edinic. Tako mu je uspelo ob razpadu Italije septembra 1943. prepeljati tri enote legionarjev iz Mirenske doline do Kostanjevice navkljub sovražnemu zadržanju vojske fašistične Italije in z njo povezanih partizanov. Njegovi fantje so tako znatno okrepili tedaj nastajajoče Domobranstvo.

Maló pred koncem vojne se je tedaj že preizkušeni veteran nahajal na čelu 4. bataljona 3. domobranskega polka. Ob umiku domobranske vojske in civilnega prebivalstva čez Ljubelj in k „zaveznikom“, so bile domobranske edinice na področju Novega mesta odrezane od glavnine. G. Miha se je s svojimi fanti prebil do Zidanega mostu, od tu pa je bil prisiljen vrniti se nazaj pod Gorjance. Odrezani domobranci so se reševali posamično ali v skupinicah. Kot skrivače ali ujetnike je mnoge doletela mučeniška smrt.

Proti koncu leta 1945 je Miha Benedičič v filmskem poteku dogodkov prekriziral gosto patrolirana področja, od Šentjernejске doline preko Novega mesta, Ljubljane, Celja in Slovenskih goric do jugoslovansko-avstrijske meje. Ob strani so mu stali tedaj njegova žena, zvesti prijatelji in mogočna božja roka. Komaj se je izvil iz smrtno nevarnosti, že se je po Novem mestu raznesla novica o begu in novi oblastniki so urno in strogo ukrepali.

Gospod Miha o svoji odisejadi, kot nam je znano, ni pisal, pa tudi govoril je le redkokdaj, pa še to v nepovezanih, posameznih prebliskih. Največkrat je omejil svoje pripovedi na ozki krog svojih somišljenikov okoli domobranskega Vestnika pa na skupino vernih poslušalcev pred nedeljskimi mašami na Pristavi v Castelarju. Pač pa je često omenjal in z velikim občudovanjem junaško zadržanje svoje žene, ko je „smrti zrla v oči“ in ni izdala svojega moža in nikogar od prijateljev, ki so mu pomagali na poti v svobodo. O tem njenem junaštvu smo lahko brali v njej posvečenem nekrologu, objavljenem v Svobodni Sloveniji od 28. marca 1996.

Pokojnik, ki mu pišemo te spominske vrstice, je moral v svojem življenju doživljati res hude trenutke in dneve in tedne. Piscu tega nekrologa je često zbujala pozornost pokojnikova posebnost, da se med cerkvenimi obredi leta in leta, skoraj do zadnjih dni svojega življenja, nikdar ni poslužil stola in je vedno ostajal „v stoječem stanju“. Na vprašanje, zakaj to, se je elegantno izmahnul. Ali je bilo to spolnjevanje kakšne zaobljube, ki jo je dal Stvarniku, da ga je v nevarnostih varoval in ohranil pri življenju? Mi pravimo: hvalabogu, da prav do njegovih 90-ih let!

-eš-ar

NESOGLASJA V GENOVI

Voditelji skupine G-8 so ob koncu srečanja priznali, da med njimi ostajajo nesoglasja glede ratifikacije Kjotskega protokola o zmanjšanju emisij toplogrednih plinov.

V sklepni izjavi so zapisali, da soglašajo o nujnosti zmanjšanja emisij teh plinov, obenem pa dodali, da trenutno obstajajo nesoglasja glede protokola, ki pa jih bodo skušali skupaj odpraviti.

V sklepni izjavi ni omenjen načrt ZDA o izgradnji protiraketnega štita. O tem sta govorila predsednika ZDA in Rusije, George Bush in Vladimir Putin, ki sta se dogovorila, da bosta pogovore o načrtih ZDA o protiraketni obrambi povezala s pogajanjem o zmanjšanju zalog jedrskega orožja.

Voditelji so tudi poudarili pomen začetka delovanja svetovnega zdravstvenega sklada za boj proti aidsu (sida), malariji in tuberkulozi v državah v razvoju.

Iz življenja v Argentini

Gregor Batagelj

Pravijo, da je v Argentini 35 milijonov nogometnih selektorjev in vsak ima izbrano reprezentanco, ki bi na vseh nastopih odnesla prva mesta. Zadnje čase pa bi človek mislil, da imamo v Argentini ravno toliko ekonomistov, ki naj bi izvele državo iz te ekonomske krize, ki ji ni videti konca. A se zaenkrat še noben ni izkazal za pravega.

KAJ SE JE ZGODILO

Zadnji teden je potekel v pričakovanju, kaj bo senatorska zbornica ukrenila. Vlada je nanjo pritiskala, da bi potrdila njen zakonski predlog, ki so ga poslanci že odobrili. Vendar se kar niso marali odločiti. Stalno so zavlačevali in iskali, kako bi spremenili trde ukrepe, za katere predsednik in minister za ekonomijo trdita, da bomo z njimi le zapustili krizno področje. Predvsem so tu senatorji Povezave, ki niso zadovoljni z ukrepi znižanja plač državnih uradnikov in upokojencov (volitve so namreč blizu). Peronisti so bili na nek način pripravljeni odobriti predlog, a so zahtevali, da bi se morali najprej odločiti senatorji Povezave, saj so peronisti opozicija. Končno so v nedeljskih jutranjih urah senatorji Povezave s pomočjo vršilca dolžnosti predsednika senata izglasovali zakon, ki naj bi nam pripomogel do sape. Peronistični senatorji so sicer glasovali proti zakonu (bolj zaradi lepšega), so pa omogočili kvorum. In tako čas teče in nič ne reče.

VSI KOMENTIRAMO

Tisti, ki kaj pravijo, pa smo vsi ostali, ki smo komaj čakali, da se že nekaj ukrene in neha napetost ter živčno poslušanje o državnem riziku ("riesgo país"), o padcih vrednosti na borzi in drugih takih pokazateljih, s katerimi nas pitajo po javnih občilih.

Eni zagovarjajo, da je edina rešitev zategniti si pasove in začeti izvajati ukrepe, po katerih bi z znižanjem državnega primanjkljaja mogli pridobiti zaupanje zunanjih upnikov in privabiti nazaj kapitale, ki jo hitro pobrišejo ob začetkih negotovosti. Po drugi strani pa drugi mislijo, da je treba narediti konec dolarski zavezanosti, devalvirati in s tem imeti boljše konkurenco pri izvoznih kupčijah.

Vsi vemo, da je rešitev v reaktivaciji, ki so nam jo obljubljali vsak čas, pa je (še) nismo videli. Ampak reaktivacija pride, če je denar, s katerim se požene stroj notranje uporabe, ali pa z izvozom, ki prinese devize. Kako do tega priti?

BO TO REŠITEV?

Vse možnosti so torej položene v vladne ukrepe, a nihče jih ne mara vzeti nase. Po časopisih beremo, kako so podobne krize reševali drugi narodi. Da so Iraci pred dobrih desetimi leti imeli podobne probleme, pa so danes na konju; da so Korejci žrtvovali svoje osebne dragocenosti, pa so se izvlekli iz luknje. Razlika pa je lahko v tem, da smo v Argentini predvsem veliki patrioti, kadar je treba navijati na športnih igriščih, po drugi strani pa smo tudi že doživeli znižanje plač in kar zraven spada, pa se položaj ni nič izboljšal. In zdaj se z vsemi štirimi otepamo novega plana, ki naj gre mimo nas in naj doleti tiste, ki so se ognili dosedanjim krčenjem proračuna. Kot je rekel Kardelj: Žrtve morajo biti.

In tu pride na vrsto politika, ali bolje - politiki. Njihovi dohodki se niso dosti omajali in vedno se najde kak postranski - legalni, seveda! - prihodek za dnevnice, potnine, kupone za goriva, vozne listke, ki nevtralizira kako morebitno zmanjšanje

žepnine. Predvsem se govori o visokih številkah med provincijskimi in občinskimi ministri, tajniki, župani, poslanci, svetniki. In to neglede na bogatost ali revščino, razvitost ali zaostalost province ali občine. V javnost občasno pridejo glasovi o neverjetnih cenah, ki jih država plačuje za razne nakupe potrebščin. To spada vse v isti koš: divja korupcija, ki je na žalost kronična bolezen države, pa naj bo vlada radikalna, peronistična ali vojaška.

Nekaj posluha za to je pokazal kordobski guverner De la Sota, ki je razpisal plebiscit, ali naj se ukine ena izmed obeh zbornic, ki jih ima provinca. Province so se namreč rade ozirale po državni ustavi in imele dvodomni parlament, ki je pa njim nepotreben. V državnem parlamentu senat predstavlja federalizem, vsako provinco kot tako, poslanska zbornica pa ljudi, prebivalce, ki živijo na argentinskih tleh. Kaj naj bi torej senat v provinci Buenos Aires predstavljal?

Torej v Córdoba so ljudje glasovali, naj se spremeni predstavniški ustroj, od dveh domov naj ostane le eden in tako naj bo v kordobskem parlamentu le nekaj več kot sedemdeset ljudi. Po tem sodeč naj bi se znižali operativni stroški, število plač in predvsem - nedelavcev ("ñoquis"), ki so vsi vgneždeni v birokratskem stroju.

Zgledi mičejo, bi rekli, ko je tudi mendaški guverner napovedal korake v tej smeri. Še kdo?.. Potrebno bi bilo!

ROBINHOODOVCI ALI ROKOMAVHI?

Uporaba zapore cest je bila v začetku izraz nemoči tistih, ki so smatrali, da je za njihovo nesrečo kriva družba, država, nekdo. Njihova akcija je odjeknila po javnih občilih in tako so se počasi na raznih krajih brezposelni zabarikadirali in začeli izsiljevati vlado, da jim je dajala denar s plani „Trabajar“. Žal trditve, da se lastne pravice končajo tam, kjer se začnejo pravice bližnjega, ne drži ne zgoraj ne spodaj, zato ni čudno, da so se ti pojavi namnožili in organizatorno izpopolnili. Poleg tega je v vseh teh letih popustila tako zakonodajna kot sodna oblast, zato nikogar ne zadene kazen za nekaj, kar je po zakonu kaznivo. In tako smo prišli do tega, da je prejšnji teden bil vsedržavni zbor „piketerosov“, ki so se zbrali v telovadnici salezijanskega kolegija v San Justo in načrtovali, kdaj in kje bodo postavili barikade naslednji terek. Kljub temu, da ni denarja, se je zbralo okoli dva tisoč ljudi iz vse države, ki so predstavljali razne skupine brezposelnih, pa seveda aktiviste skrajnih sindikalnih združenj (Corriente Clasista y Combativa in Confederación de Trabajadores Argentinos) ter razne levičarske formacije s proslulim komunistom Patriciom Etcheagarayem.

Po obvezni himni z dvignjeno pestjo (se še spomnite, tovariši?..), so odločili, da bodo postavili barikade na 54 cestah po celi Argentini; zagrozili, da bo tekla kri, če bo vlada odredila odstranitev zapor s silo in zahtevali prostost za tiste, ki jih je oblast priprla, med njimi tiste, ki so bili pri cestnih zaporah v kraju Mosconi v Salti, kjer je bilo čez dvajset žandarjev ranjenih s strelnim orožjem.

VOLK MENJA DLAKO (ali: Kaj pa je treba tebe biló...)

Za konec pa še to: nekdanji Montoneros naj bi spet nastopili, to pot kot politična formacija. Firminich, voditelj skupine, ki je leta 1969 stopila na plan z ugrabitvijo in umorom bivšega predsednika gen. Aramburuja ter povzročila teror in protireror, naj bi pod imenom Peronismo Montonero združeval sektorje, ki se upirajo neoliberalizmu, in predstavil lastne kandidate na volitvah leta 2003.

Slovinci v Argentini

Alojzijeve proslava v Slovenski hiši

V nedeljo, 1. julija so slovenski šolarji pripravili praznovanje mladinskega zavetnika sv. Alojzija. Začelo se je s sveto mašo, ki jo je daroval vicedelegat SPD dr. Alojzij Kukovica, katerega krstni zavetnik je prav sv. Alojzij. Zato je voditelj sv. maše ob koncu sv. daritve godovniku v imenu vseh zbranih čestital k njegovemu godu in mu zaželel vsega dobrega.

V homiliji je dr. Kukovica govoril o otroštvu mladega Alojzija, ki je bil sin bogatih in uglednih staršev. Ni ga pa zanimalo zemeljsko bogastvo, ampak je stremel za višjimi cilji. Že pri 9. letih se je zaljubil v Boga, kar pa je dosegel šele pri 17. letih, ko mu je oče končno dovolil vstop v jezuitski red. Je pa sv. Alojzij umrl zelo mlad, star komaj 23 let. Letos torej obhajamo 410 let njegove smrti.

Nadalje je mašnik razvijal še druge misli in nam zlasti priporočal:

1). Ubogati Boga; t. j. vedno poslušati njegov glas. Glas vesti, ki ga slišimo v srcu in predvsem takrat, ko gre za velike odločitve v našem življenju.

2). Moliti za pokojne katehete in učitelje. S tem jim vzkazujemo hvaležnost za krščansko vzgojo in prosimo nebeskega Očeta, da jim ves trud obilno poplača.

3). Spominjati se naših žrtev med vojno in po vojni. Med njimi so bili duhovniki, učitelji, vzgojitelji, očetje in matere, mladi fantje in dekleta, pa tudi otroci.

Da bi znali prav ceniti njihovo žrtev. Oni so mučenci in naši priprošnjiki.

4). 29. junija je praznik sv. Petra in Pavla - imenovan tudi papežev dan. Da bi vsi kristjani molili za papeža J. Pavla II, za njegovo zdravje, da bi kot izreden papež še dolgo lahko vodil sv. Cerkev.

5). Da bi ob 10. obletnici samostojne Slovenije molili zanjo, za njen napredek, za njeno krščansko rast. Da ne bi nikdar pozabili, da smo potomci tega naroda. In, da je dežela ne samo naravnih lepot, ampak tudi dobrih ljudi.

Pri sv. maši je petje vodila Balantičeva šola. Učiteljci Rožmanove šole sta brali berili. Učenci iste šole so prinesli darila in pripravili prošnje: za vse naše katehete, učitelje in učiteljice, da bi nam še naprej goreče govorili o Bogu in Sloveniji. Ob 10. rojstnem dnevu slovenske države prosimo, naj Bog blagoslovi domovino naših prednikov. Molimo za vse otroke naših šol, ki se pripravljajo na prejem sv. Duha. Srce Jezusovo, pomagaj nam, da bomo vsi otroci imeli čuteče srce za bližnjega. Ob prazniku sv. Petra in Pavla, prosimo za sv. Očeta, da bi še naprej tako odločno vodil sv. Cerkev. Ob prazniku prvih rimskih mučencev, molimo tudi za vse padle domobrance.

Po končani sv. maši smo se zbrali pred spomenikom naših žrtev, kamor sta deklica in deček (iz Jurčičeve šole) v narodnih nošah položila svečo in slovenski šopek. Po molitvi za rajne pa so učenci 7. in 8. razreda Rožmanove šole recitali odlomek Marka Kremžarja Mladina novega dne... V tujini smo zrasli - četrti že rod - vi ste naš prapor, naš zgled, kažipot... in geslo je naše: DOM, NAROD, BOG!

Vsi skupaj pa smo zapeli: Oče, mati... Po pietetnem spominu naših žrtev vojne in revolucije so otroci že nestrno pričakovali Pravljico o izgubljeni sinički. Zakaj? Na pristrčno pripravljenih programih - delo Marjana Vivoda - je pisala „spevoigra“. To pomeni, da bo vsa igra peta in z glasbeno spremljavo.

Ko se je dvorana umirila, je vse navzoče pozdravil predsednik ZS Tone Mizerit in je tajnica Neda Vesel Dolenc povabila dolgoletnega šolskega referenta (samo 28 let) Franceta Vitriha, da se skupaj s soprogo približata odru. Za leta trdega dela, je prejel zahvalo ZS, žena pa šopek rož. Tu velja, pripomniti, da za velikim možem stoji velika žena!

Pogasile so se luči in prijeten glas Mirjam Batagelj nam je razložil, kako je nastala igra. Tomaž Tozon je imel 12 let, ko se je moral naučiti pesem: Siničja tožba. Dečka je žalostna zgodba matere sinice tako pretresla, tako ganila, da se je zaprl v svojo sobo in svojo veliko žalost zilil v note - melodijo. Njegova mama Mirjam pa je tej glasbi napisala besedilo. Pristrčna hvala ge. Marjani Batagelj za te podatke, kajti z veliko večjim zanimanjem in pažnja smo spremljali dogajanje na odru, v katerega nas je popeljal glas napovedovalke in klavirska spremljava Anke Gaserjeve.

Na odru so se zvrstile rože. Mak - Marjanka Ayerbe; marjetke: Karina Ahčin, Nevenka Grohar in Saši Ayerbe, plavice: Karolina Kenda, Veronika Papež, Pavla Stariha in Andrejka Elizeche. Račka: Marjana Rožanec; čebelica: Danijela Selan; sonce: Pavel Kostelec; sončni žarek: Tatjana Rožanec; zajec: Ivan Golob; želva: Gabrijel Pavšer.

Tudi ni manjkalo zajčkov: Tatjana Rant, Pavla Skubic, Tomaž Kostelec, Marjana Conde, Štefka Papež, Tomaž Maček, Matjaž Rožanec, Ljudmila Golob, Klara Kočar in Valerija Mele. Pa kaj jih pastirjev: Maria del Carmen Omahen, Mikaela Pavlovčič, Lučka Skubic, Katja Oblak, Cecilija Grohar, Lučka Ayerbe in Elizabeta Jeretina.

Z vsemi temi bitji se je srečala sinica - Marjanka Grohar - ko je potovala po dolinah in tožeče prepevala svojo bolečino.

Še mlinarja - Gabrijel Jelenc - je povprašala. In poslušala kokoške: Nevenka Golob, Betka Jerovšek, Veronika Zurc, Snežna Klemenčič, Helena Dolinšek in Gabrijela Čamernik.

Naletela je na škrata - Tomaž Klemenčič - in z njegovim posredovanjem pri-

šla do vil: Jasna Batagelj, Romina Hren, Majda Maček, Viki Selan, Natalija Mele, Nežica Papež, Valerija Pograjc in Cecilija Skubic. Kraljica vil - Veronika Kocmur - pa ji pove, kdo ji je ugrabil hčerko.

Po dolgem tavanju naleti na dečke, ki so se igrali indijance: Leo Gaser, Matija Mavrič, Adan Oblak, Niko Skubic, Sebastian Zella, Tomaž Gričar, Peter in Marjan Kostelec, Matija Rant, Matjaž Urbančič, Gabrijel Kokalj, Aleks Ahčin, Vanči Grohar, Štefan Jeretina, Damijan Lazar, Martin Zarnik in Martin Pavšer. Zasmilila se jim je uboga mati, skesali so se in ji siničko - Nadja Mavrič - vrnili.

Brez dvoma, za režiserja - Miha Gaser, veliko dela in skrbi. Spraviti na oder toliko igralcev, majhnih in velikih, sedanjih in bivših učencev, zahteva krepke roke. Ampak kdor ima dar, izkustva, voljo in potrpljenje zmore vse. Zato tudi uspeh ni izostal.

Pri celotni izvedbi so mu pomagali še: šepetalki: Magda Češarek in Nadica Grohar; za petje: Anka Gaser in Mojca Jelenc; pri spremljavi klavirja Anka Gaser; s koreografijo Monika Kenda; pri kostumih pa Metka Oblak, Sonja Ahčin in starši.

Pa scenska mojstra: Andrej Golob in Dani Čop. Za luči je skrbel Martin Križ in za zvok: Marko Čop in Sandi Gaser.

Kako bi živele naše šole brez iger? Pa naših mamice -šivilj in očkov, ki pripravljajo scenarijo.

Gdč. Angelca Klanšek se je režiserju, igralcem, zakulisnim in nevidnim garačem toplo zahvalila. Šopek pa sta prejela g. voditeljica Prešernove šole Marjana Vivod in režiser Miha Gaser. Dvorana pa se je zahvalila z močnim aplavzom vsem iz Prešernove šole. Hvala!

Za opombo pa še to. Če ne bi 12 letni deček tako občuteno doživel Siničje tožbe, te igre - spevoigre- sploh ne bi bilo. Kasneje je Tomaž Tozon bil urednik in producent izdaje zvočnega traku Akademске folklorne skupine France Marolt: Slovenski ljudski plesi. Pa tudi umetniški vodja Logaškega okteta, ki nas je pred nekaj leti obiskal v Argentini.

M. S.

NOGOMETNA TURNEJA 2001

Šola stane, a tudi pomaga!

Od posebnega dopisnika

Kje smo že ostali v zadnjem poročilu? Ah, ob koncu tekme, v kateri nas je nogometni klub Šenčur premagal 3-2. Lahko si mislite žalost naših fantov in sploh celotne delegacije. Zavedali smo se, da se je turneja komaj začela, da imamo še štiri uradne tekme pred nami, da „en spodrslija še ni padec“ (prosto prevedeno iz španščine), itd. A vsak poraz boli. Vendar pojdemo po vrsti.

MARIBOR, CANIGGIA IN PADEC V BILJAH

V torek zjutraj, medtem ko je ta dopisnik opravljal uradna srečanja (Parlamentarna komisija za Slovence v zamejstvu in po svetu), je celotna delegacija odšla v Kranj na sprejem v podjetju Iskratel, ki ima svojo podružnico v Argentini. Sprejem z vodstvom je bil res prisrčen, kakor tudi pogostitev, ki je sledila. Po okusnem kosilu nazaj v Ljubljano in trening z mladinci nogometnega kluba Faktor. Igrala je naša rezerva in izid ni bil kaj razveseljiv: 4-0 za nasprotnike, a igra je bila lepa in naši so res prizadeto nastopali - a kaj se hoče, smola.

Naslednji dopoldan so fantje posvetili treningu, pisec teh vrstic pa obisku Urada za Slovence v zamejstvu in po svetu. Popol-

dan pa smo se napotili v Maribor, kjer je krajevni klub, lanski slovenski prvak Maribor igral za evropski pokal klubov z Glasgow Rangers. Pred tekmo smo opravili še kratek obisk mesta, pa do stolnice in slikanje pred spomenikom našega blaženega Antona Martina Slomška. Pa se priporočimo še njemu, naj nam pomaga na turneji...

Igro je izgubil Maribor 3-0 in ni bilo protesta. Škoti so veliko bolje igrali. Posebna privlačnost za naše fante pa je bil nastop argentinskega nogometnega zvezdnika. Claudio Paul Caniggia igra sedaj za Škote in je nastopil na tej tekmi. Še več, po igri nam je prijazen gospod Matjaž od Nogometne zveze Slovenije pomagal, da nas je Caniggia obiskal na samem igrišču Maribo-

ra, podpisoval majce in kape in se fotografiral z nami. Če vas zanima videti kako to izgleda, obiščite našo stran na internetu, ki je www.slo.org.ar/nogomet

Srečni so se fantje vrnili v Ljubljano. V četrtek 26. pa čez Postojno v Bilje pri Novi Gorici. Še prej je bil posvet vodstva. Eden zaključkov prve tekme je bil, da so bili fantje na tekni v Šenčurju kar preveč utrujeni. Pokazalo se je kot potrebno, da se jim skrči turistični program, ki negativno vpliva na športne rezultate. Zato smo proti Primorski namesto zjutraj odrinili šele po kosilu.

Morda je bilo zdravilo hujše od bolezn. A pojdemo postopoma. Čakala nas je Postojnska jama z vsi svojo očarljivostjo. Vožnja z vlakcem, en kilometer hoje skozi najlepše dvorane mimo znamenitih kapnikov. Res edinstveno doživetje.

A na nekaj nismo pazili: temperatura v podzemlju je bila komaj osem stopinj Celzija, pod milim nebom pa je dosegla kar 32 stopinj. Po poldrugi uri so fantje prišli na beli dan in doživeli neke vrste šok. To se je pokazalo takoj, ko so začeli igrati z moštvom nogometnega kluba Bilje.

To je bila druga, nesrečna igra. Po treh minutah smo bili že 1-0 spodaj, do desetih 2-0 in končali prvi polčas z začasnim porazom 4-0. A bilo je jasno, da fantje niso mogli premikati nog, v teku so jih nasprotniki vedno prehitevali, organizem je odpoval. Postojnska jama se je maščevala.

Po desetih minutah drugega polčasa so bili že 6-0 spodaj. A tukaj se je tudi končala premoč. Fantje so se aklimatizirali in zlasti zamenjave, ki jih je odredil trener Heri Zupan, so pozitivno vplivale. Prvi gol je

Nad. na 4. str.

Ekipe Zedinjene Slovenije na obisku v Mariboru

Beg pred...

Nad. s 1. str.

Vendarle bi po desetih letih svobode in prisotnosti gore literature počasi že pričakovali, da se bodo Slovenci začeli zavesti, da se je glavno dogajalo med vojno, v letih 1941 in 1945. Množične pokole, ki so jih komunisti izvedli po vojni, so partizani izvedli že jeseni 1943. Že takrat so brezobzirno atakirali na svoje nasprotnike - še enkrat, ki so jih sami povzročili! - jih zajeli, razvrstili v skupine in nato večinoma pobili v množičnih pobojih. Toda ti poboji iz jeseni 1943 so imeli uverturo v pobojih leta 1942. Značilnost partizanskih umorov iz leta 1942 je v tem, da so pobijali popolnoma nedolžne ljudi, predvsem civiliste, na najbolj okrutne načine. Ničkoliko je primerov, ko so jih žgali na ognju in jih umorili s samim mučenjem. Kakšni sovražniki za partizane so bili otroci, ki so

bili pomorjeni v 21 kompletih družinah, še več pa v posamičnih primerih? 16 umorjenih duhovnikov iz leta 1942, za mnoge se se danes ne ve, kje so jih zakopali, vrsta uglednih ljudi po vaseh in več sto posameznikov je ljudi prisililo v oboroženo samooobrambo. V samooobrambo, ki je bila mešanica naravne reakcije na nasilje in ogorčenja nad perverzno početjem ljudi, ki so se izdajali kot borci proti okupatorju.

Tako rekoč v nedogled bi lahko opisovali medvojno komunistično-partizansko početje. Šele takrat, ko bomo to kvalificirano in odgovorno počeli, bomo lahko razumeli povojne poboje, povojno 45 letno udbovsko diktaturo, in šele takrat bomo razumeli, zakaj je v Sloveniji danes tako, kot je. Ko so vrednote očitno le zato, da se teptajo, ko se praktično vse relativizira, tako v umetnosti, v politiki kot v medsebojnih odnosih.

Zato še enkrat: Poskušati razumeti! Če se ne bomo potrudili in poskušali razumeti, kaj se je pravzaprav dogajalo med vojno, kakšen je bil vrstni red dogodkov, kdo je začel, kdo je napadal, kdo se je branil, kakšne vrednote je kdo zagovarjal, pod kakšnimi maskami so se pojavi skrivali, dotlej bomo priča nenehnim ponarejanjem tako naše zgodovine kot naše sedanosti.

Spomladi je bil velik simpozij posvečen 60-letnici začetka druge svetovne vojne na slovenskih tleh. Tam so najuglednejši zgodovinarji predavali množici učiteljev in profesorjev, ki učijo našo mladino zgodovino. Velika večina besed je bila namenjena postranskim temam ali sprenevedanju. Nek vodilni zgodovinar za NOB je celo trdil, da leta 1941 ni mogoče govoriti o boljševidni revoluciji, ampak kvečjemu o „narodni“. Seveda: „ljudska oblast“ in to... Imelo me je, da bi ga prijel za roko, gnal na Inštitut za novejšo zgodovino, kjer je celo zaposlen, in mu s prstom pokazal na policah Dokumente ljudske revolucije in Kardeljeva zbrana dela.

Gledaliski seminar

S polno paro se je pričel razvijati gledališki seminar, ki ga v Buenos Airesu vodi pesnik in gledališčnik Tone Kuntner. V raznih skupinah sodeluje nad 30 rojakov, predvsem mladih, ki se vadijo v nastopanju, režiranju, recitiranju, pa tudi scenografiji in drugih panogah povezanih z odrskim delovanjem. Navdušenje je izredno, udeležba pa predpostavlja tudi precejšnjo žrtev, saj se zbirajo trikrat na teden v večernih urah. Potem ko so odpravili svoj delovni urnik ali šolo na fakultetah, morajo rojaki pohiteti v Slovensko hišo na večurno vajo, za kar morajo premostiti velike razdalje. Domov pa se vračajo v nočnih urah, ko predeli mesta zaradi rasti kriminala niso preveč varni.

Nogometna...

Nad. s 3. str.

zabil Marko Klarreich, drugega pa, po njegovi podaji, Guillermo Cimato Šenk. Eno minuto pred koncem je Guillermo zabil še tretjega in končni rezultat je bil 6-3.

ŠTAJERSKA NAM JE BILA NAKLONJENA

Lahko si mislite, da se nam je svet podrl na glavo. Tega poraza fantje niso mogli kar tako prenesti. Čeprav je tudi po tej tekmi kot običajno zadonela pesem, slovenska in argentinska (ta zadnja predvsem po vižah argentinskih nogometnih tribun), je bilo vzdušje v globini src kaj žalostno. Niti pozdrav državnega podsekretarja za Slovence po svetu Zorka Pelikana, ki je tudi navijal za nas z vso družino, ni zmanjšal poraznega vtisa. Pojavilo se je vprašanje, če si morda nismo zastavili previsokih ciljev. Nasprotne ekipe pripadajo drugi in tretji nogometni ligi in na splošno kažejo vigranost in še dokaj visoko tehniko. Igralci so vsi mladi (19 do 21 let). Taktično (za poznavalce nogometa) pa se je jekleno držijo vzorca 3-5-2.

Trener in vodstvo so bili zaskrbljeni. Prvi ukrep je bil dati fantom nekoliko počitka. Turistični del naslednjega dne se je omejil: dopoldan počitek, popoldan pa samo v Kranjsko goro, ogled Planice in nazaj v Šentvid v vedno prijazne Škofove zavode. Mnoge so že čakali sorodniki, drugi so odšli takoj po prihodu, nekaj pa jih je šlo še na ogled tekme Olimpija-Primorje (1-3) na slavnem ljubljanskem Plečnikovem stadionu, kjer smo sedeli na častni tribuni. V soboto kmalu po peti uri se je vse

Dr. Andrej Bajuk, prof. Jure Urbančič in Tone Mizerit

moštvo vrnilo v Šentvid. Pričeli smo z lepim obiskom dr. Andreja Bajuka, ki nam je čestital k iniciativi te turneje, nas vzpodbujal in želel zmage (glej stran na internetu). Potem se je sestalo vodstvo in odločilo, da naj ekipa v nedeljo čim več počiva. Odpovedali smo ogled Logarske Doline, šli šele k deseti maši in imeli ob enajstih „tehnični razgovor“.

Fantom je bilo treba dvigniti moralo in jih prepričati naprej, da rezultati na tej turneji niso bistveni, in drugič, da z voljo in zavzetostjo lahko dosežemo tudi boljše izide. Trener Heri jim je govoril iz srca, jih prepričeval in navduševal. Potem jim je seveda razložil strateški načrt za novo tekmo. Po kosilu pa vsi v posteljo na dvourni počitek.

Izkazalo se je, da je bila odredba vodstva pravilna. Tekma proti Nogometnemu klubu Dravinja iz štajerskih Slovenskih Konjic je bila drugačna kot igre doslej. Fantje so nastopili s shemo 4-4-2 in takoj se je pokazalo, da je bolj uporabna. Vendar preden je preteklo 5 minut, so bili ponovno spodaj 1-0. Vendar ni bilo preplaha, niti ko je vratar Marko Kocjančič zaradi poškodbe moral zapustiti igrišče. Janez Urbančič (Čufi) ga je uspešno nadomestil, celotna

Skrbimo za zdravje

Metka Mizerit

S hojo najlažje ostanete čili in zdravi

Človek je od nekdaj hodil in precej tekel; šele dosti kasneje je začel jezdit in se voziti. To, da se samo vozimo, pa šele naš rod. Še naši predniki so pred drugo svetovno vojno veliko telesno delali pa tudi hodili, peščili. Po hribih in dolinah, gor in dol. Danes je vsakdanjega telesnega dela in hoje neprimerno manj.

Človek, ki nima veselja do telovadbe, hoje ali npr. dela na vrtu, se hitreje postara. „Lenobo si je hudič izmislil,“ je povedal Jakob Aljaž, ko je pred več kot sto leti (1896) predaval v Ljubljani in navduševal ženske, da bi se tudi one pridružile planincem. Ne le v počitnicah, tudi med letom se moramo sprehoditi.

Hoja je gibalna dejavnost, ki učinkuje na ves organizem, zlasti na srce, ožilje, dihalo in mišice. Seveda, tu ni mišljeno sprehajanje, ko si ogledujemo izložbe; športna hoja je hitrejša, ko se človek vsaj malo potruji. Za športno hojo so značilni daljši koraki, sukanje v bokih in mahanje z rokami. Hodili naj bi tri do petkrat na teden 30 do 60 minut na dan.

Hoja je najbolj preprosta in poceni telovadba. Nobenih pripomočkov ne potrebujemo, samo udobno obleko in par dobrih čevljev ali športnih copat.

Živahna hoja pospešuje krvni obtok in tako zmanjša posledice nezdravega načina življenja, ko sedimo več ur. Med hojo delujejo mišice kot dodatne črpalke, ki pospešujejo dotok venozne krvi proti srcu. Ker so mišice nog največje in najbolj krepke, je njihova dejavnost posebno pomembna. Delovati morajo dovolj močno, ker samo v tem primeru izdatno pospešujejo krvni obtok.

Razburjen človek se med hojo po poteh

brez hrupnega prometa umiri: „Jeza gre skozi glavo noter, skozi noge ven“. Živahna hoja osvežuje duha in izboljša razpoloženje; po hitrem sprehodu se redno vrnemo dobre volje. Hoja prezrači možgane in tako pomaga misliti bolj jasno. Nobenega dvoma ni, da človek misli bolj jasno, če z gibanjem in hojo glavo bolje oskrbuje s krvjo in če je v krvi več kisika (oxigeno).

Posebej je priporočljiva hoja v naravi, po gozdnih poteh. Taka hoja omogoča mestnemu človeku doživljanje vsega lepega, kar raste in brsti.

Za hojo kot šport se najlažje odločimo. Vadišče imamo že pred hišnim pragom. Prav tako zaležejo tudi druge vaje: tekanje, kolesarjenje, plavanje. Če greste v trgovino, po nakupovanju, v službo, imate že možnost hoje. Ne vozite se povsod z avtom. Premislite, ali ni pametnejše iti peš ali s kolesom. V vsakem kraju je manjši ali večji park. Če ga obhodite petkrat, je to gotovo 2 km, kar bi zadostovalo za dnevni sprehod.

Odličen šport je hribolastvo ali planinarjenje. Privoščite si vsaj kdaj počitnice v hribih. Poldnevna hoja po gorah z nahrbtnikom na ramenih je predvsem telesni napor. Nekateri priporočajo en dan v tednu takega napora, da človeški organizem obranja zmogljivost, prožnost in vitkost.

Ha-ha, to je v Buenos Airesu luksuz za bogataše. Kaj pa mi navadni zemljani? Če imate zdravo srce in še „prve noge“, ne uporabljajte dvigala. Hop, po stopnicah gor v deveto nadstropje in po stopnicah dol v pritličje. Če je mogoče, večkrat na dan. Pridobili si boste sposobnosti za obisk Triglava. To vam zagotavljam iz lastne izkušnje.

ekipa pa pokazala red v vseh vrstah in zanimivo obrambo ter presenetljiv napad. Vendar se je prvi polčas končal z istim izidom. Nasprotno kot v igrah doslej so fantje dobro vzdržali in se kljub hudemu naporu in visoki vročini (32° Celzija) niso pretirano utrudili. Zato je bil drugi polčas še bolj razgiban kot prvi, igra hitra in napadi odločni. Ko se je igra nagnila čez polovico polčasa, je Dani Kunc s prostim strelom izenačil rezultat. Argentina je nato še bolje igrala in če bi bilo nekoliko več sreče, bi se nam še zmaga nasmehnila. A tudi končni rezultat 1-1 je vzbudil navdušeno praznovanje, ki se je raztegnilo med običajno

pogostitvijo in še potjo nazaj v Škofove zavode. Glavni junak dneva pa je bil trener Heri, kar so mu fantje nenehno izkazovali (pojdi ponovno na stran na internetu). Rezultat je važen, zlasti ker je Dravinja močna ekipa druge slovenske lige, čeprav jim je tu manjkalo kak igralca. Posebna čast in zahvala pa gre navijačem, ki nam v velikem in glasnem številu sledijo po vsej Sloveniji.

Naj tukaj končamo. Turneja je prišla čez polovico zastavljenega programa. Manjka še nogometni klub Faktor in slovenska reprezentanca U-18. O tem prihodnjic.

Tone Mizerit
Foto Marko Vombergar

Ekipa ob prihodu na igrišče s slovensko in argentinsko zastavo

Novice iz Slovenije

HALO, RUSIJA?

Nova Ljubljanska banka (NLB) in Iskratel sta podpisala dve pogodbi: Iskratel je podpisal pogodbo s Telekomom Moskvske oblasti za dobavo telekomunikacijske opreme in storitev, NLB pa z rusko banko KB Guta Bank iz Moskve kreditno pogodbo za financiranje nakupa te opreme. Iskratel bo omenjenemu Telekomu dobavljal opremo in storitve v skupni vrednosti 12,8 milijona ameriških dolarjev, NLB pa bo financirala 85 odstotkov celotne vrednosti posla po načelu kredit banka banki.

EVRODENAR V SLOVENIJI

Slovenske banke se že pripravljajo na uvedbo evro bankovcev in kovancev. Banke priporočajo vsem, ki se želijo izogniti gneči in privarčevati strošek provizije, naj položijo valute držav evroobmočja na bančni račun pred koncem letošnjega leta. Od 1. januarja 2002 bo namreč evro nadomestil domače valute držav Evropske monetarne zveze. Slovenske banke pa bodo 31. decembra letos z uredbo Sveta EZ predpisanimi menjalnimi razmerji avtomatsko in v celoti preračunale ter spremenile v evro vse valute držav evroobmočja, ki bodo knjižene na devizni hranilni knjižici ali deviznem računu. Kot navajajo, bodo banke takrat bankovce, ki jih bodo stranke položile na bančni račun, zamenjevale brezplačno.

NAGRADI ILUSTRATORKAMA

Na Bienalu evropske ilustracije na Japonskem 80 umetnikov iz 17 držav razstavlja 397 originalnih ilustracij. Bienale bo trajal do maja 2002 in bo v tem času obiskal več japonskih mest. Alenka Sottler je za ilustracije v knjigi Bine Štampe Žmavc *Ure kralja Mina* dobila eno od petih enako-

vrednih nagrad za odličnost, Mojca Osojnik pa za avtorsko slikanico *Hiša*, ki bi rada imela sonce častno priznanje. Poleg tega je bila ilustracija Mojce Osojnik izbrana za naslovnico kataloga.

KOLIKO JE FERRARIJEV V SLOVENIJI?

Na Dolenjskem in v Posavju je od 6. do 8. julija potekalo največje letošnje srečanje lastnikov vozil Ferrari iz devetih evropskih držav. Poleg sedmih slovenskih lastnikov te prestižne znamke so na festivalu sodelovali lastniki iz Avstrije, Nemčije, Italije, Švice, Hrvaške, Lichtensteina, BiH in Monaka. Po ocenah prirediteljev naj bi bilo na prizorišču vsak dan kakih 120 vozil.

MANJ BREZPOSELNIH

Po skoraj desetih letih je število brezposelnih v Sloveniji končno spet padlo pod 100.000 - junija je bilo 97.824 brezposelnih oseb, kar po merilih Mednarodne organizacije dela pomeni 6,7% registrirano brezposelnost, je na častnikarski konferenci poudaril minister za delo, družino in socialne zadeve Vlado Dimovski. Po njegovih besedah gre optimistične podatke pripisati uspešni aktivni politiki zaposlovanja na eni in gospodarski rasti na drugi strani.

SKAVTSKI KONFERENCI

V Pragi potekata deseti evropski konferenci obeh svetovnih skavtskih organizacij (WAGGGS in WOSM). Delegati na konferencah so izvolili šest članov vodstvenih teles v obeh organizacijah in med izvoljenimi člani vodstva Evropske regije WAGGGS je tudi Marjeta Cevc, sicer članica Združenja slovenskih katoliških skavtinj in skavtov (ZSKSS).

Slovenija in šport

SVETOVNA PLEZALKA

Mojstrančanka Martina Čufar je na otvoritveni tekmi sezone svetovnega pokala v Chamonixu zmagala, kar je prva zmaga najboljših slovenske plezalk v tem tekmovanju. Pred tem je dvakrat slavila na mastersih v Belgiji. Slovenija je imela v finalu še eno predstavnico; Natalija Gros je v svojem prvem nastopu v svetovnem pokalu osvojila visoko 5. mesto.

ZMAGA V INNSBRUCKU

Boštjan Buč (Velenje), najboljši slovenski tekmovalac na 3000 metrov zapreke, je zmagal na uličnem teku v Feld am Seeju v Innsbrucku. Na 7,5 kilometrov dolgi progi je s časom 22:10 za 15 sekund ugnal vse tekmece.

KRAJNC BREZ KRONE

Švedskemu boksarju slovenskega rodu Armandu Krajncu je zaradi predolge neaktivnosti svetovna boksarska organizacija (WBO) odvzela naslov svetovnega prvaka v srednji kategoriji. Krajnc je zadnjič nastopil v ringu 7. oktobra lani, ko je s tehničnim knock outom premagal Nemca Berta Schenka in obranil naslov. Eden od vzrokov njegovega dolgega počitka je bil tudi presvet k danski promotorski agenciji, ki pa ni zadovoljila njegovih pričakovanj. Zato se je spet vrnil k hamburški agenciji Universum, pod vodstvom katere je tudi osvojil naslov. Njegova stara-nova agencija je medtem že vložila pritožbo zaradi odvzema naslova. Če ji ne bodo ugodili, naj bi Krajnc postal prvi izzivalec novega prvaka.

KRANJEC PA SKAČE!

Smučarski skakalec Robert Kranjec je po prvem zmagoslavju na tekmi za celinski

pokal v avstrijskem Beljaku identičen dozešek na 90-metrski skakalnici ponovil tudi na naslednji tekmi. V zelo močni konkurenci tekmovalcev iz osemnajstih držav je 20-letni Kranjec dosegel že tretjo zaporedno zmago v tekmovanju za celinski pokal.

Obvestila

SOBOTA, 4. avgusta:

10. kolo in zaključek Medkrajevne- ga turnirja v odbojki v Našem domu v San Justo.

NEDELJA, 5. avgusta:

V Hladnikovem domu v Slovenski vasi 49. obletnica doma in praznovanje 50. letnice šole Irineja Friderika Barage.

Informativni sestanek NSI ob 10.30 v Slomškovem domu.

PETEK, 10. avgusta:

Predavanje dr. Andreja Bajuka: „Slovenija danes in perspektive“ ob 20. v Slovenski hiši.

SOBOTA, 11. avgusta:

Redni pouk Srednješolskega tečaja ob 15. v Slovenski hiši.

Umetniški večer SKA z recitacijami poezij in igro Županova Micka ob zaključku gledališkega seminarja **Toneta Kunterja** ob 20. v Slovenski hiši.

NEDELJA, 12. avgusta:

Mladinski dan v Slomškovem domu s celodnevni programom.

ČETRTEK, 16. avgusta:

Seja upravnega odbora Zedinjene Slovenije, ob 20. uri v Slovenski hiši.

SOBOTA, 18. avgusta:

Pevsko glasbeni večer in mladinska likovna razstava v Slovenski hiši: ob 18. uri sv. maša.

Pisali smo pred 50 leti...

UMETNIŠKA RAZSTAVA

6. avgusta bodo v Galeriji Antu na Floridi 640 odprli razstavo moderne keramike, na kateri bodo razstavili svoja dela tudi slovenski umetniki akad. slikarica Bara Remec in akad. kipar Francé Ahčin. Poleg teh dveh bodo sodelovali tudi umetniki Elena Babić, Šime Pelicarić in Nenad Radončić.

NOVE ILUSTRACIJE BARE REMEC

V Buenos Airesu je nedavno izšla v bibliofilski izdaji hrvatska pesniška zbirka Viktorja Vide Svemir osebe. Ilustrirala jo je akad. slikarica Bara Remec, Vsi njeni linorezi so odtisnjeni z izvornikov. Vsak izvod je opremljen s podpisom obeh umetnikov. Pesniški zbirki je napisala uvod Marica Meštrović.

IRINEJ FRIDERIK BARAGA

Tukajšnji misijonski sodelavci so pro-

Slovenija moja dežela

Slovenske narodne meje

Ko so Slovenci zasedali današnje slovensko ozemlje, so prodirali bolj po dolinah v vzhodne Alpe. Zasedeno ozemlje je bilo vsaj trikrat večje kot danes.

Na severu so prišli do Donave in Dunaja, na zahodu pa prav v Tirole. Za to pričajo še danes nekatera slovenska imena gora, krajev ali voda. Toda ta naselitev ni bila kompaktna, ampak bolj redka. Ker so istočasno prodirali na vzhod tudi Bavarci, so se na mejnem prostoru pomešali. Ker novega dotoka Slovencev ni bilo, od Bavarcev pa, se je narodnostna podoba tega severnega dela počasi in nenasilno spreminjala v nemško korist. Tako so do 12. ali 13. stoletja na severu Slovenci utonili med Nemci.

V tistem času se je slovenska jezikovna meja pomaknila niže do tja, kjer je še danes. Južneje, v Celovški kotlini in ob Dravi, pa je bila slovenska naselitev že tako gosta, da se Bavarci niso mogli naseliti vmes, slovenščina je prevladala in je še danes tam slovenska prisotnost živa.

Na zahodu - kot smo že pisali, so se morali najbolj zahodni slovenski naseljenci ustaviti na obronkih Furlanske nižine, ki so jo že posedali Langobardi. Ta meja je ostala do danes skoro nespremenjena. Samo v Gorici, pred 1000 leti čisto slovenski vasi, so se pod Goriškimi grofi iz Švabske pričeli naseljevati nemški uradniki.

Ob morju se Slovenci niso mogli - niti niso imeli interesa - naseliti v že obstoječih mestih -Trst, Piran, Koper itd, ampak so naselili vso okolico. Z meščani so živeli večinoma v miru. Šele z Mussolinijem se je pričelo potujčevanje, po drugi strani pa so se Italijani množično izselili iz primorskih mest šele pred kratkim, ko niso hoteli priti pod Titovo Jugoslavijo.

Meja z Madžarsko je večinoma ostala nespremenjena do zadnjega časa. Prekmurje je zaradi velike madžarske manjšine danes dvojezično.

V razmejitvi s Hrvaško je stvar zelo preprosta. Ob naselitvi ni bilo veliko jezikovne razlike in Slovenci so politično sodelovali s Hrvati (upor Hrvata Ljudevita Posavskega), a ker je 11. stoletju tam potekla državna avstrijsko ogrska meja, je bil prekinjen direktni stik in so se jezikovno pričeli oddaljevati eni od drugih in se je pozneje narodna zavest izoblikovala na vsaki strani meje neodvisno.

Važno vlogo je še imelo notranje nase-

glasili letošnji avgust za Baragov mesec.

19. avgusta bo v dvorani na Rio Bamba Baragova proslava. Kot pripravo so sodelavci pripravili knjižico „Baragova devetdnevna“, v kateri so molitve za Baragovo beatifikacijo.

QUILMES

Med Quilmesom in Florencio Varelo so nedavno ustanovili novo župnijo. Lepa nova cerkev je posvečena Mariji Pomagaj - Nuestra Señora del Perpetuo Socorro. Za župnika je imenovan naš rojak France Glavač, ki je doslej služboval kot kaplan v Doloresu. 29. julija je bila otvoritvena slovesnost. Slovesno peto mašo je imel novi župnik Glavač, med mašo pa je pel latinsko mašo slovenski cerkveni mešani zbor iz Ramos Mejije pod Čamernikovim vodstvom.

Svobodna Slovenija št. 31;
2. avgusta 1951

ljevanje nemško govorečih podložnikov. Razni fevdalci so na svoja posestva naseljevali svoje podložnike predvsem z Bavarske. Freisinški škofje so poselili Škofjeloško gospostvo leta 1000, a so se Nemci - razen imen - popolnoma poslovenili. Enako se je zgodilo na Dovjem Brixenškimi škofom.

Drugače pa je bilo v Kočevju. Slovenci so ta del zelo malo poselili, tako da so grofje z Ortenberga v 13. stoletju tja množično naselili svoje ljudi, jim dali vso - tudi versko in kulturno oporo v nemščini. Tako da je ta jezikovni otrok obstal do 2. svet. vojne. Šele tedaj so na Hitlerjevo ponudbo prebivalci prostovoljno zapustili kraje in odšli na Štajersko na zapuščenca slovenske kmetije, (ki so jih po koncu vojske morali tudi zapustiti!).

Osebne novice

Krsti: V nedeljo, 29. julija, je bila krščena v cerkvi Marije Kraljice v Slovenski vasi **Viktorija Cecilija Burja**, hčerka Marka in Elizabete Grbec. Botra sta bila Štefan Burja in Rut Grbec. Krstil je msgr. Mirko Grbec.

V cerkvi Marije Pomagaj je bila krščena **Saša Marija Selan**, hči Marka Andreja in Angelike Marije roj. Smole. Botra sta bila: Miha Bokalič in Kristina Kremžar por. Rode. Krstil je Franc Cukjati.

V nedeljo, 15. julija je bila krščena **Ariadna Lucia Capuani**, hči Francoja Capuani in Metke Lampret. Botra sta bila Claudia Apella in Mario Pavan. Krstil je g. Matija Borštnar.

Čestitamo!

Poroka: V soboto, 7. julija, sta se v cerkvi Marija Reina v Morónu poročila **Saša Jelenc** in **Marcelo Vodnik**. Za priče so bili njuni starši, Mojca Prešern in Janez Jelenc, ter Ivica Bečan in Matevž Vodnik. Poročil ju je dr. Tone Prešern ob somaševanju p. dr. Alojzija Kukovice. **Mladima zakonema iskreno čestitamo in želimo obilo sreče!**

Nova diplomantka: Na univerzi Lomas de Zamora na ekonomski fakulteti je 12. julija dokončala študije **Vanika Jazbec Urbanija** ter diplomirala kot Contadora Pública Nacional. **Čestitamo!**

Mali oglasi

TURIZEM

Bungali v Bariločah. - Bungali ILIRSKA nudijo 3-sobna stanovanja z vso opremo, vse leto po odlični ceni. Tel. 02944-441814.

E-mail: ilirska@bariloche.com.ar

Tel. 4441-1264 / 1265

Letalske karte, rezerva hotelov, najem avtomobilov in izleti po svetu

LEGAJO N° 3545-82 H. Yrigoyen 2742 - San Justo

ARHITEKTI

Arh. Jure Vombergar - Projekti in vodstvo gradbenih del. Občinski načrti za gradnje brez dovoljenja. Gaona 2776 - (1706) Haedo - Tel.: 4443-7385

Arq. Carlos E. Kostka. Mantenimiento de edificios. Presupuestos sin cargo. Capital y Provincia. Sarandí 148, Capital. Tel./Fax: 4952-8427.

ADVOKATI

DOBOVŠEK & asociados - odvjetniki. Zapuščinske zadeve. Somellera 5507, (1439) Buenos Aires. Tel./Fax: 4602-7386. E-mail: jdobovsek@perseus.com.ar

dr. Marjana Poznič - Odvjetnica - Uradna prevajalka za slovenski jezik - Lavalle 1290, pis. 402 - Tel. 4382-1148 - 15-4088-5844 - mpoznic@ciudad.com.ar

dr. Franc Knavs, dr. Bernard Knavs, dr. Veronika Knavs - odvjetniki - ponedeljek, torek, petek od 16 do 20 - Tucumán 1455 - 9. nadst. "E" - Capital - Tel. in faks: 4374-7991 in 4476-0320.

dr. Lilijana Kožar, odvjetnica; Avenida Corrientes 1250, 5° F, Capital. Torek in četrtek od 16. do 19. Tel.: 4382-9216

FOTOGRAF

Marko Vombergar - FOTO PREMIUM - Arieta 490 B1753AOJ Villa Luzuriaga - Tel.: 4650-9040 - Dom: 4659-2060 - http://www.foto.com.ar

GOSPODARSTVO

Zavarovanja M. in H. Loboda - Azcuénaga 77 - B1704FOA Ramos Mejía - Bs. As. - Tel./Fax: 4656-3653

Kreditna Zadruga SLOGA - Bm. Mitre 97 - B1704EUA Ramos Mejía - Tel.: 4658-6574/4654-6438. Od ponedeljka do petka od 10. do 19. ure.

Mutual SLOGA - Bm. Mitre 97 - B1704EUA Ramos Mejía - Tel.: 4658-6574/4654-6438. Od ponedeljka do petka od 10. do 19. ure.

SLOGA - PODRUŽNICA CASTELAR Slovenska Pristava - República de Eslovenia 1851 - Uraduje ob sredah od 18. do 20. ure in ob nedeljah od 10.30 do 12.30 (g. Miha Gaser).

SLOGA - PODRUŽNICA SLOVENSKA VAS - Hladnikov dom - Msgr. J. Hladnik in Hermandarias - Uraduje ob sredah od 19. do 21. ure in ob nedeljah od 10.30 do 12.30 ure (ga. Marija Gorše).

SLOGA - PODRUŽNICA SAN JUSTO Naš dom (pisarna) - H. Yrigoyen 2756 - Tel.: 4651-1760. Uraduje ob torkih od 18. do 20. ure in ob nedeljah od 9.30 do 11.30 ure (gdč. Julka Moder).

SLOGA - PODRUŽNICA SAN MARTIN Slovenski dom - Córdoba 129 - Tel.: 4755-1266 - Uraduje ob četrkih od 18. do 20. ure in ob nedeljah od 10. do 11. ure (ga. Milena Skale).

SLOGA - PODRUŽNICA CARAPACHAY Slovenski dom - Dra. Grierson 3837 - Uraduje vsako sredo od 17. do 19. ure in ob nedeljah od 11. do 13. ure (ga. Andrejka Papež Cordova).

Cena največ štirih vrstic \$ 4.- za enkratno objavo, za vsak mesec -4 številke- \$ 12.-

PORAVNAJTE NAROČNINO!

32. Pevsko glasbeni večer

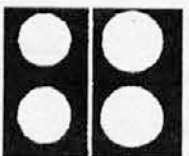
Sobota, 18. avgusta v Slovenski hiši

Ob 18. uri sv. maša ki jo bo daroval škof Alojz Uran (ob 19. uri ne bo sv. maše)

Ob 20. uri * Likovna razstava
* Pevsko glasbeni festival

* Predstavitev spletne strani Mladinske organizacije

„ČE NE TEČE, PA KAPLJA...“

Tako pravi naš stari rek. Mi vam svetujemo: vaše modro varčevanje je temelj vaše prihodnosti. Majhni zneski, velik uspeh. Sloga vam daje lepe možnosti donosne in varne naložbe.

Obiščite nas: Bm. Mitre 97 - Ramos Mejía
Telefon: 4656-6565

**SLOGA DA VEČ!
V SLOGI JE MOČ!**

NOVA SLOVENIJA

Krščanska ljudska stranka

vabi vse rojake na srečanje in prdavanje, ki ga bo imel

dr. Andrej Bajuk

o temi:

Slovenija danes in perspektive

v petek, 10. avgusta, ob 20. uri v Slovenski hiši.

Vabi odbor NSi za Argentino in Južno Ameriko

NOVA SLOVENIJA - Krščanska ljudska stranka

Vabi vse člane in prijatelje na

informativni sestanek,

ki bo 5. avgusta ob 10.30 v Slomškovem domu

Vabi odbor NSi za Argentino in Južno Ameriko

... in naj bom dolgo, dolgo bakla nema,
ki potnikom samotnim v noč gori.
France Balantič

BALANTIČEVA ŠOLA PRAZNUJE!

25. avgusta

- Obisk Minke Balantič ter Tilke Balantič Jesenik s soprogom
- Zahvalna sv. maša
- Slavnostni večer: Akademija in večerja

Vsi bivši učenci, učitelji in prijatelji Balantičeve šole lepo vabljeni!

Vstopnice za večerjo imajo na razpolago odborniki šole: Marjan Grilj (4441-7294), Lučka Bergant-Uštar (4484-0422) in Tone Malovrh (4651-0854).

Za smeh

„Torej ste imeli požar?“

„Da. Rešila sem samo golo glavo.“

„Kako to?“

„Zgoreli so mi vsi klobuki.“

„Ali je učiteljica ugotovila, da sem ti pri nalogah pomagal?“

„Da, očka. Rekla je, da tako majhen fantek, kot sem jaz, ne more napraviti toliko napak.“

„Moral vam bom izpuliti vse zobe, ker so čisto piškavi.“

„Vsaj enega mi pustite!“

„Kaj vam pa bo?“

„Da bom videti lepši, kadar se bom nasmejaj.“

„Ali je morje globoko?“

„Mislím, da ne. Vsi, ki tu plavajo, imajo glavo nad vodo.“

49. obletnica Hladnikovega doma 50. obletnica šole Irineja Friderika Barage

nedelja, 5. avgusta

11.30 dviganje zastav

11.45 sv. maša

13.00 kosilo

16.00 kulturni program z igro „Paša in medved“

Nato prosta zabava

Vsi rojaki prisrčno vabljeni!

Ob zaključku gledališkega seminarja SLOVENSKA KULTURNA AKCIJA

vabi na

UMETNIŠKI VEČER

Pod mentorstvom igralca in pesnika Toneta Kuntnerja, izrednega prof. za umetniško besedo na Akademiji za gledališče, radio, film in televizijo v Ljubljani

IZ SLOVENSKE POEZIJE

Režija: Boštjan Modic in Štefan Godec

A. T. Linhart:

ŽUPANOVA MICKA

Režija: Dominik Oblak

v soboto, 11. avgusta, ob 20. uri v Slovenski hiši.

Correo Argentino Suc. 7	FRANQUEO PAGADO Cuenta N° 7211
	Registro Nac. de la Propiedad Intelectual N° 881153

ESLOVENIA LIBRE

Fundador: MILOŠ STARE
Director: Valentín B. Debeljak
Propietario:

Asociación Civil Eslovenia Unida

Presidente: Antonio Mizerit

Redacción y Administración:

RAMON L. FALCON 4158

C1407GSR BUENOS AIRES

ARGENTINA

Telefax: (54-11) 4636-0841/2421

4674-5125

e-mail: esloveniau@sinetis.com.ar

e-mail: debeljak@pinos.com

Glavni urednik:

Tine Debeljak ml.

Za Društvo Zedinjena Slovenija:

Tone Mizerit

V tej številki so sodelovali še:

Gregor Batagelj, Ivo Žajdela, -eš -ar,

Marko Vombergar, M. Slabe, Rok

Fink, informativna agencija STA

Naročnina Svobodne Slovenije:

za Argentino \$ 60; pri pošiljanju po pošti pa \$ 75; obmejne države Argentine 110 USA dol.; ostale države Amerike 125 USA dol.; ostale države po svetu 135 USA dol.; vse za pošiljanje z letalsko pošto. Z navadno pošto 80 USA dol. za vse države.

Čeke:

v Argentini na ime „Eslovenia Libre“
v inozemstvu na ime „Antonio Mizerit“

Oblikovanje in tisk:

TALLERES GRÁFICOS VILKO S.R.L.

Estados Unidos 425 - C1101AAI Buenos Aires

Argentina - Tel.: 4362-7215 - Fax: 4307-1953

E-mail: vilko@ciudad.com.ar

VALUTNI TEČAJ V SLOVENIJI

24. julija 2001

1 dolar	249,12 SIT tolarjev
1 marka	111,59 SIT tolarjev
100 lir	11,27 SIT tolarjev